

lesforsamlingen, og en særlig Ret til at tage Bestemmelse om den Andeel, der faldt paa enhver enkelt Statsdeel, hvilken skulde kunne fordeles paa denne paa samme Maade, som Fordelingen af Afgiftsbeløb, der besluttes af Fællesforsamlingen, skulde være Gjenstand for de særegne Forsamlinger. Men dette forekommer mig ikke at være udtrykt ved § 51 i den gjældende Grundlov, naar den bliver overført saaledes, som den er, og det er forsaavidt, at jeg har maattet erklære mig imod Forslaget. Jeg vil her bemærke, at jeg derfor ikke troer, at det i og for sig selv kunde være velgjørende eller rigtigt, at det aldeles beroede paa den enkelte Forsamling, hvorledes den vilde fordele det paa samme faldende Mandskab; men jeg erkjender dog, at der ikke er nogen indvortes Modsigelse deri, og at det var en Maade, hvorpaa det lod sig tænke, at Sagen kunde gjenføres.

Formanden: I det jeg giver Ordet til den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 3die Valgkreds (Barfod), skulde jeg blot bemærke, at den Discussion, som atter idag er bragt ind om Valgloven, og som er besvaret fra et Medlem og fra Ordførers Side, skulde jeg ikke længere ønske fortsat, da jeg maa antage den som ikke hørende hertil.

Barfod: Jeg har etheller taget Ordet med Hensyn til Valgloven, da jeg antager Spørgsmaalet derom for afgjort iforgaars.

Hvad der nærmest bringer mig til at tage Ordet, det er Udtrykket i Danmarks Riges Grundlov § 49, der lyder saaledes: „Ethvert af Thingene kan indgive Adresser til Kongen“. I det saakaldte Udkast til en Grundlov, som Januarministeriet har forelagt os, der lyder § 22 saaledes: „Ethvert af Thingene kan indgive Adresser til Kongen, angaaende Kongerigets særegne Anliggender“. Det er denne sidste Tilføining „angaaende Kongerigets særegne Anliggender“, som Udvalget har foreslaaet skal stryges. Da den ærede Premierminister idag første Gang havde Ordet, saa talte han iblandt Andet ogsaa om denne Sætning, og benyttede dengang de Udtryk: „hvis man vilde indrømme den ene Landsdeel en saadan Ret til at indgive Adresser om Rigets Anliggender i Almindelighed, saa maa man ogsaa ind-

rømme de øvrige Landsdele den, og det kan føre til o. s. v.“ Jeg skal i den Anledning tillade mig at bemærke, at det ærede Ministerium, saa velvilligt det endogsaa maatte være, saa kan det dog ikke „indrømme“ os denne Ret. Vi, Danmarks Riges Rigsdag, have, i ethvert af dens Thing, allerede denne Ret, og der skal et stærkt Ministerium til at tage den fra os; thi vi holde fast paa den; men først, naar Ministeriet har taget den fra os, kan det tale om at indrømme os den igjen. Naar den ærede Premierminister derfor siger: „indrømmer man Eder denne Ret, saa maa man ogsaa indrømme de Andre den“, saa gjentager jeg det: os kan man ikke indrømme den; thi vi have den. Men: „saa maa man ogsaa indrømme de Andre den“; nu ja, hvorfor ikke det? Men Regjeringen, det er ganske vist, den har ikke villet indrømme de Andre den, og den har selv — det er os Alle vitterligt nok — berøvet eller har villet berøve vore Brødre i Sønderjylland enhver, kan jeg næsten sige, tænkelig Petitionsret. Men, naar nu Regjeringen forelægger Slesvigerne et Udkast til en Forsatning, i hvilken de ville berøve disse Slesvigerne al Petitionsret, al Adresseret, saa forekommer det mig dog, at være ganske mærkeligt, naar den ærede Premierminister, idet han sidst havde Ordet, udtrykte sig, som om man her hos os, i det øvrige Danmark, klagede over, at Regjeringen indrømmede for stor en Øtringsfrihed i Slesvig. Jeg veed ikke, at det er Tilfældet, og jeg troer det ikke; jeg troer tværtimod, at man her ønsker Slesvigerne indrømmet en ganske anden Øtringsfrihed, en ganske anden Petitionsret, end Regjeringen vil unde dem, og, da jeg ikke er berettiget til at udtale mig i Andres Navn end i mit eget, saa vil jeg idetmindste for mit Vedkommende ikke tage et Dieblit i Betænkning at erklære, at jeg helst saae Danmarks Riges Grundlov gjenneført saaledes, som den efter min Overbeviisning var meent og blev vedtagen, saaledes altsaa: at Slesvigerne sode her paa Rigsdagen med os og nøde den samme Øtringsfrihed, som vi have; men, skulde det ikke kunne stee, saa ønsker jeg dernæst, at de i den særegne Forsamling og Forsatning, man vil give dem, maae have den selvsamme Øtringsfrihed, som vi have. Jeg